

РЕШЕНИЕ

№ 1612

гр. Пловдив, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
МИРЕЛА Г. ЧИПОВА

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от МИРЕЛА Г. ЧИПОВА Въззивно гражданско дело № 20225300501569 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на М. Ц. П., ЕГН: *****, против Решение № 855 от 16.03.2022 г., постановено по гр. дело № 5417 по описа на РС – Пловдив за 2021 г., в частта, с която на основание чл. 26, ал. 2, изр. 1, пр. пето ЗЗД сключеният между И. И. Ф., ЕГН: *****, и К. И. С., ЕГН: *****, договор за покупко-продажба на правото на собственост върху недвижим имот с идентификатор 06077.10.586 по действащата КК и КР на с.Б. Община Родопи, обл. Пловдив, с адрес: с. Б. местност „Перето“ с площ от 3969 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята при неполивни условия: 3, стар идентификатор 06077.10.297, номер по предходен план: 010297, при граници: имоти с идентификатори 06077.10.524, 06077.10478, 06077.10.479, 06077.10.585, 06077.10.183, оформен в нотариален акт № 56, том V, рег. № 6659, нот. дело № 792 от 27.12.2013г. на Нотариус Елена Андасарова - Ангелова с рег. № 401 от НК, вписан в Служба по вписванията вх. рег. № 37810/27.12.2013г., акт № 143, том 106, дело № 18809/2013г. е обявен за нищожен като привиден и прикриващ договор за дарение, като на основание чл. 17, ал.1 ЗЗД прикритият договор за дарение е обявен за действителен между същите страни и за същия имот, както и в частта, с която е признато за установено по отношение на И. И. Ф., че М. Ц. П. не притежава ½ ид.част от

правото на собственост върху недвижим имот с идентификатор 06077.10.586 по действащата КК и КР на с.Б. Община Родопи, обл. Пловдив с адрес: с.Б. местност „Перето“ с площ от 3 969 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята при неполивни условия: 3, стар идентификатор 06077.10.297, номер по предходен план: 010297, при граници: имоти с идентификатори 06077.10.524, 06077.10478, 06077.10.479, 06077.10.585, 06077.10.183.

В жалбата са изложени подробни съображения за неправилност и за недопустимост на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Навеждат се оплаквания, че въпреки че с отговора на исковата молба ответницата е оспорила истинността на представените от ищеца предварителен договор от 23.12.2009 г., обратно писмо от 27.12.2013 г. и декларации от същата дата, съдът не е открил производство по оспорване на истинността им, а освен това и неправилно е отхвърлил като неоснователни възраженията □, че посочените документи са антидатирани и създадени за нуждите на процеса. Поддържа се, че съдът не е отчетел и изяснил противоречията в събраните по делото доказателства, както и че неправилно е приел, че между страните липсва спор относно идентичността на имот с идентификатор 06077.10.586 по КККР на с. Б. и имот № 010297 по плана за земеразделяне на същото село. Излагат се доводи, че договорът за доброволна делба, с който в дял на ищеца и ответницата П. е възложен имот с идентификатор 06077.10.586, е действителен и е породил своето правно действие. В тази връзка се оспорва изводът на районния съд, че ответницата не е доказала основаниято, на което същата се легитимира като собственик на ½ ид.ч. от посочения имот. Твърди се още, че неправилно и необосновано съдът е посочил в диспозитива на обжалвания съдебен акт, че предмет на обявления за нищожен договор за продажба е правото на собственост върху имот с идентификатор 06077.10.586, като се поддържа, че по този начин съдът се е произнесъл по непредявен иск. Искането към въззивния съд е за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, подаден от И. И. Ф., в който същата се оспорва като неоснователна и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част като правилно и законосъобразно.

Въззиваемият К. И. С. – ответник по предявения иск за нищожност, не е взел становище по въззивната жалба и не изпраща в проведеното пред настоящата инстанция открито съдебно заседание процесуален представител.

Пловдивският окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Производството пред първата инстанция е образувано по предявени обективно и субективно съединени искове с правна квалификация чл. 26, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 209 ЗЗД, чл. 26, ал. 2, пр. 5, вр. чл. 17 ЗЗД и чл. 124, ал. 1 ГПК. В исковата си молба ищецът И. И. Ф. навежда твърдения, че по силата на Решение № 06955/12.09.2006 г. на ОСГЗ „Родопи“ – Пловдив на наследниците на И. Н. Ф. било възстановено правото на собственост върху имот с площ от 4,634 дка, представляващ № 010297 по картата на землището на с. Б.. Като единствен наследник на посоченото по-горе лице ищецът се снабдил с констативен нотариален акт за собственост № 9, т. I, рег. № 309, дело № 1701/17.01.2007 г. на нотариус Елена Андасарова. С оглед необходимостта имотът да бъде предпазен от претенциите на трето за спора лице с него била извършена фиктивна разпоредителна сделка, обективизирана в нотариален акт за покупко-продажба № 74, том IV, рег. № 6546, нот. дело № 628 от 29.12.2009 г. на нотариус Елена Андасарова, по силата на която имотът бил прехвърлен на ответника К. И. С.. В нотариалния акт била посочена продажна цена от 783,40 лв., която не била заплащана. В исковата молба се посочва още, че преди изповядване на сделката (на 23.12.2009 г.) ищецът и ответникът сключили предварителен договор, с който уговорили, че след придобиване на правото на собственост върху имота купувачът се задължава да не се разпорежда с него и да не го прехвърля на друг освен на ищеца или на лице, посочено от него, както и че купувачът няма да ползва и владее имота, като същият ще се ползва и владее от продавача. Било уговорено още купувачът да върне правото на собственост върху имота в посочен от продавача срок и при цена, равна на данъчната оценка. Ищецът твърди, че уговорката за обратно изкупуване била спазена, като с нотариален акт № 56, том V, рег. № 6659, нот. дело № 792 от 27.12.2013 г. на нотариус Елена Андасарова правото на собственост върху имота му било прехвърлено обратно. На същата дата ищецът Ф. и ответникът С. съставили обратно писмо, в което посочили, че продажната цена от 681,20 лв. не била изплащана от купувача на продавача, както и че действителната им воля била имотът да се прехвърли безвъзмездно. С нотариален акт за доброволна делба № 178, том I, рег. № 3926, дело № 172 от 04.10.2018 г. на нотариус Росица Вулева била извършена делба между П.Ж. Ф., от една страна, и ищеца И. И. Ф. и неговата съпруга ответницата М. Ц. П., от друга, на поземлен имот с идентификатор 06077.10.586 с площ от 3969 кв.м. и поземлен имот с идентификатор 06077.10.585 с площ от 664 кв.м., които имоти били образувани от имот с идентификатор 06077.10.297 с площ от 4,634 дка. При извършване на делбата нотариусът зачел правното действие на договора за продажба от 27.12.2013 г., с който ответникът прехвърлил на ищеца процесния имот, поради което приел, че недвижимият имот, предмет на делбата, бил в режим на СИО. С решение от 24.09.2020 г. по гр. д. № 2394 по описа на РС – Пловдив за 2020 г. бракът между ищеца Ф. и ответницата П. бил прекратен с развод, като ответницата формално се легитимира като собственик на ½ ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 06077.10.586. Въз основа на изложените

фактически обстоятелства ищецът иска договорът за продажба от 29.12.2009 г. да бъде прогласен за нищожен поради противоречието му със закона и в частност с разпоредбата на чл. 209 ЗЗД. В условията на евентуалност отправя молба за прогласяване нищожността на договора за продажба от 27.12.2013 г. като привиден и прикриващ договор за дарение и за обявяване на действителна прикритата сделка за дарение. На основание чл. 124, ал. 1 ГПК моли съдът да признае за установено, че ответницата П. не е собственик на 1/2 ид. част от поземлен имот с идентификатор 06077.10.586.

В писмения си отговор ответницата М. Ц. П. оспорва предявените искове и моли за отхвърлянето им като неоснователни. Оспорва изложените в исковата молба твърдения, че сключените между ищеца и другия ответник договори за продажба не отразяват действителната им воля. Оспорва и представените по делото обратно писмо и декларации от 27.12.2013 г., както и предварителен договор от 23.12.2009 г. Твърди, че посочените документи са неверни, антидатиращи и съставени за нуждите на процеса. Поддържа, че договорът за доброволна делба от 04.10.2018 г. е действителен и е породил своите правни последици.

От страна на ответника К. И. С. не е подаден отговор на исковата молба. В о.с.з. пред първата инстанция същият заявява, че признава иска, както и изложените в исковата молба фактически обстоятелства.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел за неоснователен предявения иск за прогласяване нищожността на сключения между ищеца И. И. Ф. и ответника К. И. С. договор за продажба от 29.12.2009 г. поради противоречието му със закона – чл. 209 ЗЗД, по съображения, че целта на посочената сделка е била да се прикрие дарение и че уговорката за обратното изкупуване е била създадена с цел връщането на собствеността в патримониума на ищеца безвъзмездно. Въз основа на събраните по делото доказателства съдът е приел, че ищецът Ф. и ответникът С. са постигнали съгласие правото на собственост върху имота, предмет на договора за продажба от 27.12.2013 г., привидно да премине към патримониума на купувача чрез продажба и че действителната воля на страните е била продажната цена да не бъде изплащана, а собствеността да се прехвърли безвъзмездно, поради което е уважил иска за прогласяване на нищожността му като привиден и прикриващ договор за дарение, като е обявил прикритият договор за действителен между същите страни. С оглед уважаването на претенцията за нищожност на договора за продажба от 27.12.2013 г., съдът е уважил и предявения против ответницата М. Ц. П. отрицателен установителен иск за собственост, като е приел, че процесният имот не е бил придобит в режим на СИО, тъй като по аргумент от разпоредбата на чл. 22 СК съвместният принос е изключен.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания в жалбата.

При извършване на горепосочената проверка настоящият съдебен състав установи, че решението е валидно и допустимо. Не се споделят наведените с въззивната жалба възражения, че е налице произнасяне по непредявен иск, доколкото в случая е разгледан предявеният от ищеца иск за прогласяване на нищожността на сключения между него и К. И. С. договор за продажба от 27.12.2013 г. като привиден и прикриващ дарение. Неправилността на фактическия извод на първоинстанционния съд, че е налице идентичност между имот № 010297 по плана за земеразделяне на землището на с. Б. и имот с идентификатор 06077.10.586 по КKKP на с. Б. а оттам и посочването на последния в диспозитива на съдебното решение като предмет на оспорената сделка не може да доведат до заключението, че съдът се е произнесъл по непредявен иск. Предвид извода за валидност и допустимост на обжалваното решение, на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата, като се следи служебно за спазването на императивните материалноправни норми – т. 1 от ТР № 1/9.12.2013 г. на ОСГТК, ВКС. Следва да се отбележи, че в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за нищожност на договора за продажба от 29.12.2009 г. поради противоречието му със закона, първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила и поради това не е предмет на въззивната проверка за правилност на съдебния акт.

От фактическа страна по делото не се спори, а и от приложените писмени доказателства се установява, че на 27.12.2013 г. с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 56, том V, рег. № 6659, нот. дело № 792/2013г. на нотариус Елена Андасарова - Ангелова е бил сключен договор за продажба, по силата на който ответникът К. И. С. е прехвърлил на ищеца И. И. Ф. правото на собственост върху нива с площ от 4,634 дка, находяща се в землището на с. Б. с ЕКАТТЕ 06077, Община Родопи, Област Пловдив, трета категория на земята, находяща се в местността „Перето“, представляваща имот № 010297 по плана за земеразделяне на посоченото землище, за сумата от 681,20 лв., която купувачът е изплатил изцяло преди подписване на акта. Ищецът твърди, че така сключеният договор за продажба на имота е привиден, че посочената в него продажна цена не е изплащана от него като купувач на продавача, като действителната воля между страните е била имотът да се прехвърли напълно безвъзмездно чрез договор за дарение. За доказване на тези твърдения към исковата молба са приложени обратно писмо и декларации от 27.12.2013 г., подписани от ищеца и от ответника С.. В обратното писмо същите са заявили, че сумата от 681,20 лв., посочена като продажна цена в нотариалния акт, не е изплащана от купувача на продавача, че действителната воля на страните е собствеността върху имота да се прехвърли напълно безвъзмездно, както и че със сключената сделка за покупко-продажба са прикрили договор за дарение. Заявили са още, че не желаят правните последици на договора за покупко-продажба, а целят настъпването на правните последици на договор за дарение, който е прикрит със симулативната възмездна сделка. С декларация от 27.12.2013 г. ищецът е

декларирал, че не е заплащал на К. И. С. продажната цена по процесния договор, а собствеността върху имота е придобита безвъзмездно. С декларация от същата дата ответникът С. е декларирал съответно, че не е получил продажната цена, посочена в договора, както и че собствеността върху имота е прехвърлена безвъзмездно. За доказване на симулативния характер на сделката ищецът е ангажирал и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите И. С. и Д.А.. В показанията си свидетелят И. С. заявява, че през месец декември 2009 г. ищецът прехвърлил на сина му К. имот от 4,6 дка, като преди това между тях бил подписан протокол, според който ищецът може да си върне обратно имота, когато пожелае. Сделката била сключена с цел последният да запази своя имот, тъй като претенции върху него имало друго лице, назовано от свидетеля като П.Б.. Свидетелят посочва, че след около четири години през месец декември 2013 г. страните отново отишли при същия нотариус и ответникът К. С. върнал имота на ищеца. Свидетелства още, че и в двата случая пари не били броени между страните, както и че при посещенията при нотариуса през 2013 г. същите подписали обратни декларации във връзка с имота. В показанията си свидетелят Д.А. заявява, че през 2009 г. ищецът му предложил да му прехвърли фиктивно един имот с площ 4-4,5 дка за период от около 5-6 години, тъй като имал спорове със свой съсед, но той отказал и на свой ред му предложил да помоли за това К., който по това време работел при него. Свидетелят посочва, че в края на 2009 г. с ищеца отишли в дома на И. и неговия син К. в с. Ц.К., за да подпишат предварителен договор за прехвърляне на имота, като впоследствие узнал от ищеца, че същият го прехвърлил на ответника К. С. пред нотариус. След четири години отново от ищеца узнал, че бил сключен договор за връщане на имота безвъзмездно. При така събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност, според настоящия състав на съда се установяват твърденията на ищеца за привидния характер на сключения с ответника договор за продажба от 27.12.2013 г., както и че действителната воля на страните по него е била да сключат договор за дарение. Доказателство за тези обстоятелства е представеното обратно писмо, като отразените в него изявления на страните по сделката се подкрепят както от подписаните от последните декларации, така и от показанията на разпитаните по делото свидетели, които съдят намира за логични и последователни и от които безпротиворечиво се установява, че имотът, предмет на оспорената сделка, е бил прехвърлен безвъзмездно. Важно е да се отбележи също така, че посочените по-горе обстоятелства изцяло се признават от ответника К. С.. От своя страна ответницата М. П. не ангажира доказателства за установяване на твърденията ѝ в отговора на исковата молба, че продажната цена по сделката е била платена. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че правилно първоинстанционният съд е прогласил процесния договор за продажба за нищожен като привиден и прикриващ договор за дарение, като на основание чл. 17, ал. 1 ЗЗД за действителен е обявил прикритият договор

за дарение.

Неоснователни се явяват наведените от нея възражения за недопустимост на свидетелските показания. По делото не е спорно, че към датата на сключване на оспорената сделка същата е била в брак с ищеца, поради което и макар да не е страна по сделката, тя черпи права от нея по силата на чл. 21 СК. Във формираната съдебна практика се приема, че в такива случаи подписаното само от единия съпруг обратно писмо има значение на начало на писмено доказателство, което при условията на чл. 165, ал. 2 ГПК прави допустими свидетелските показания за разкриване на симулацията и по отношение на другия съпруг (в този смисъл Решение № 30 от 11.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4188/2014 г.; Решение № 299 от 22.10.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7298/2013 г., IV г. о.; Решение № 91 от 13.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 2969/2008 г., IV г. о.; Решение № 775 от 22.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 929/2009 г. и други).

Неоснователни са и оплакванията във въззивната жалба, че неправилно първоинстанционният съд не е открил производство по оспорване на истинността на предварителния договор от 23.12.2009 г., на обратното писмо и на декларациите от 27.12.2013 г. В отговора на исковата молба ответницата М. П. е оспорила верността на посочените документи и датата на тяхното съставяне, но не и тяхното авторство. Едва в откритото съдебно заседание пред въззивната инстанция същата е оспорила авторството на положените върху документите подписи, поради което и така направеното оспорване се явява несвоевременно и затова преклудирало.

Следва да се има предвид, че тъй като по правило частните документи не се ползват с материална доказателствена сила, те не установяват нито фактите, предмет на направените в тях изявления, нито датата и мястото на съставянето им, като съдът не е задължен да приеме за действително осъществен оспорения факт или за вярна датата на съставянето им. В случая верността на писмените изявления на страните по договора за продажба от 27.12.2013 г., че действителната им обща воля е била да сключат договор за дарение, безспорно се установява при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, обсъдени по-горе. Извод за времето на съставяне на обратното писмо и декларациите може да се направи от показанията на свидетеля И. С., според които страните са подписали обратните декларации при посещението си при нотариуса за изповядване на атакувана сделка от 27.12.2013 г. Отделно от това, за разкриване на симулацията принципно е без значение времето на съставяне на обратния документ, доколкото той може да бъде съставен преди, след или заедно с явния договор (в тази насока е Решение № 763/04.02.2011 г. на ВКС по гр.д. № 356/2010 г., III г.о.).

Основателно във въззивната жалба се оспорва изводът на районния съд, че е налице идентичност между имот с идентификатор 06077.10.586 по КККР на с. Б. и имот № 010297 по плана за земеразделяне на същото село, предмет на оспорения договор, обективиран в нотариален акт № 56, том V, рег. №

6659, нот. дело № 792 от 27.12.2013г. на Нотариус Елена Андасарова - Ангелова. От представените по делото писмени доказателства - нотариален акт за доброволна делба на недвижим имот от 04.10.2018 г. № 178, том I, рег. № 3926, дело № 172 от 2018 г. за делба на поземлен имот, скица № 15-844415-15.09.2020 г. на поземлен имот с идентификатор 06077.10.586 с площ от 3969 кв.м. и скица № 15-520786-26.07.2018 г. на поземлен имот с идентификатор 06077.10.585 с площ от 664 кв.м., се установява, че посочените два поземлени имота са образувани от имот № 010297 по плана за земеразделяне на с. Б..

По делото не се спори, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът И. Ф. и ответницата М. П. са бивши съпрузи, като сключеният между тях на 22.11.1970 г. брак е прекратен с влязло в законна сила Решение № 260531/24.09.2020 г. по гр. д. № 2384/2020 г. на РС – Пловдив. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 СК вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, като законът предвижда още, че съвместният принос се предполага до доказване на противното. Когато обаче вещните права са придобити по дарение, макар и през време на брака, те принадлежат единствено на съпруга, който ги е придобил. С оглед на посоченото правило и направения по-горе извод за нищожност на привидния договор за продажба от 27.12.2013 г. и съответно за действителност на прикрития договор за дарение, съдът намира, че ответницата М. П. не е придобила вещни права върху имот № 010297. Същата твърди да е собственик на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от имот с идентификатор 06077.10.586 по силата на договор за доброволна делба, обективиран в нотариален акт за доброволна делба № 178, том I, рег. № 3926, дело № 172 от 04.10.2018 г. на нотариус Росица Вулева, по силата на който новообразуваните след разделянето на поземлен имот с идентификатор 06077.10.297 по КKKP на с. Б. (съответстващ на имот № 010297 по плана за земеразделяне) поземлени имоти с идентификатори 06077.10.586 и 06077.10.585 се поделят, като първият от тях е възложен в дял на И. И. Ф. и съпругата му М. Ц. Ф.а в режим на СИО, а вторият – в дял на П.Ж. Ф.. Доколкото по делото се установи, че ответницата не е придобила вещни права върху „големия“ имот № 010297 въз основа на процесната сделка от 27.12.2013 г., то към момента на сключване на договора за доброволна делба тя не е имала качеството съсобственик. Действително участието на несобственик в делбата за разлика от неучастието на съсобственик не обуславя нейната нищожност. Не може да се приеме обаче, че този договор е породил вещнопрехвърлително действие по отношение на ответницата и че тя е придобила в режим на СИО вещни права върху образувания от имот № 010297 поземлен имот с идентификатор 06077.10.586. Подобно на сделките, сключени с нотариален акт, при договора за доброволна делба вещнопрехвърлителното действие настъпва само тогава, когато праводателят е бил титуляр на вещното право. Освен това, по делото не се установи, а и не се твърди включването ѝ в договора за делба да е било с дарствено намерение. Предвид горното и доколкото ответницата не е

придобила права в режим на СИО по отношение на процесния имот с идентификатор 06077.10.586, то тя не е станала собственик на ½ ид.ч. от имота след прекратяването на съпружеската имуществена общност, поради което и правилно районният съд е уважил предявения против нея отрицателен установителен иск за собственост.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционното решение следва да се потвърди в обжалваните му части, като се коригира диспозитива му в частта относно имота, предмет на атакуваната сделка.

При този изход на спора на жалбоподателката не се следват разноски. Същата следва да бъде осъдена да заплати в полза на въззиваемия И. И. Ф. сторените от него разноски за заплатено адвокатско възнграждение за въззивната инстанция в размер на 1000 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 855 от 16.03.2022 г., постановено по гр. дело № 5417 по описа на РС – Пловдив за 2021 г., в частта, с която на основание чл. 26, ал. 2, изр. 1, пр. пето ЗЗД сключеният между И. И. Ф., ЕГН: *****, и К. И. С., ЕГН: *****, договор за покупко-продажба на следния недвижим имот: нива с площ от 4,634 дка, находяща се в землището на с. Б. с ЕКАТТЕ 06077, Община Родопи, Област Пловдив, трета категория на земята, находяща се в местността „Перето“, съставляваща имот № 010297 по плана за земеразделяне на посоченото землище, при граници и съседи: имот № 010296 нива на П.Ж. Ф., имот № 010183 полски път на Община Родопи, имот № 010479 нива на И. И. Ф., който имот е образуван от имот № 010215, обективиран в нотариален акт № 56, том V, рег. № 6659, нот. дело № 792 от 27.12.2013 г. на нотариус Елена Андасарова - Ангелова с район на действие РС – Пловдив, е обявен за нищожен като привиден и прикриващ договор за дарение, като на основание чл. 17, ал.1 ЗЗД прикритият договор за дарение е обявен за действителен между същите страни и за същия имот, както и в частта, с която е признато за установено по отношение на И. И. Ф., ЕГН: *****, че М. Ц. П., ЕГН: *****, не притежава ½ ид.част от правото на собственост върху недвижим имот с идентификатор 06077.10.586 по действащата КК и КР на с.Б. Община Родопи, обл. Пловдив с адрес: с.Б. местност „Перето“ с площ от 3 969 кв.м, трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята при неполивни условия: 3, стар идентификатор 06077.10.297, номер по предходен план: 010297, при граници: имоти с идентификатори 06077.10.524, 06077.10478, 06077.10.479, 06077.10.585, 06077.10.183.

В останалата си част решението като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА М. Ц. П., ЕГН: *****, да заплати в полза на И. И. Ф., ЕГН: *****, сумата от 1000 лв. – разноси за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____